RÅDETS AFGØRELSE (EU) 2017/770

af 25. april 2017

om medlemsstaternes ratifikation og tiltrædelse i Den Europæiske Unions interesse af protokollen af 2010 til den internationale konvention om ansvar og erstatning for skader opstået i forbindelse med søtransport af farlige og skadelige stoffer for så vidt angår de aspekter, der vedrører civilretligt samarbejde

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 81 sammenholdt med artikel 218, stk. 6, litra a), nr. v),

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

under henvisning til godkendelse fra Europa-Parlamentet ([1]), og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Den internationale konvention af 1996 om ansvar og erstatning for skader opstået i forbindelse med søtransport af farlige og skadelige stoffer (»HNS-konventionen af 1996«) har til formål at sikre, at personer, der lider skade som følge af udslip af farlige og skadelige stoffer i forbindelse med søtransport, ydes passende, hurtig og effektiv erstatning. HNS-konventionen af 1996 lukker et væsentligt hul i den internationale lovgivning om erstatningsansvar i forbindelse med søtransport.

(2) Rådet vedtog i 2002 afgørelse 2002/971/EF ([2]). I overensstemmelse med nævnte afgørelse skulle medlemsstaterne tage de nødvendige skridt til at ratificere eller tiltræde HNS-konventionen af 1996 inden for en rimelig tidsfrist og om muligt før den 30. juni 2006. Fire medlemsstater har efterfølgende ratificeret nævnte konvention. HNS-konventionen af 1996 er ikke trådt i kraft.

(3) HNS-konventionen af 1996 er blevet ændret ved protokollen af 2010 til HNS-konventionen af 1996 (»protokollen af 2010«). I henhold til artikel 2 og artikel 18, stk. 1, i protokollen af 2010, skal deltagerne i protokollen af 2010 læse, fortolke og anvende HNS-konventionen af 1996 og protokollen af 2010 samlet som én enkelt retsakt.

(4) Sekretariatet for Den Internationale Søfartsorganisation (IMO) har udarbejdet en tekst, der konsoliderede HNS-konventionen af 1996 og protokollen af 2010 (»HNS-konventionen af 2010«), som IMO's retsudvalg vedtog på sit 98. møde. HNS-konventionen af 2010 er ikke et instrument, der er åbent for undertegnelse eller ratifikation. HNS-konventionen af 2010 får virkning, når protokollen af 2010 træder i kraft i medlemsstaterne.

(5) I overensstemmelse med artikel 20, stk. 8, i protokollen af 2010 annullerer en stats erklæring om samtykke til at lade sig binde af protokollen af 2010 den pågældendes stats eventuelle tidligere erklæring om samtykke til at lade sig binde af HNS-konventionen af 1996. Som følge heraf vil stater, der er kontraherende parter i HNS-konventionen af 1996, ophøre med at være det i det øjeblik, de giver deres samtykke til at blive bundet af protokollen af 2010, jf. artikel 20, særlig artikel 20, stk. 2, 3 og 4, i denne protokol.

(6) Som det var tilfældet med dens forgænger, er HNS-konventionen af 2010 af særlig betydning for Unionen og medlemsstaterne, da den indeholder bestemmelser om øget beskyttelse af ofrene for skader opstået i forbindelse med søtransport af farlige og skadelige stoffer, herunder i forbindelse med miljøskader, jf. De Forenede Nationers havretskonvention af 1982.

([1]) Godkendelse af 5.4.2017.

([2]) Rådets afgørelse 2002/971/EF af 18. november 2002 om bemyndigelse af medlemsstaterne til i Det Europæiske Fællesskabs interesse at ratificere eller tiltræde den internationale konvention af 1996 om ansvar og erstatning for skader opstået i forbindelse med søtransport af farlige og skadelige stoffer (HNS-konventionen) (EFT L 337 af 13.12.2002, s. 55).

(7) Med henblik på, at staterne bliver kontraherende parter i protokollen af 2010, og dermed i HNS-konventionen af 2010, skal de i overensstemmelse med konventionens artikel 20, stk. 4, samtidig med samtykkeerklæringen sende IMO's generalsekretær relevante data om de samlede mængder last, der er bidragspligtige i henhold til HNS-konventionen af 2010 (»bidragspligtig HNS-last«) for det foregående kalenderår. Til dette formål skal staterne oprette et system til indberetning af bidragspligtig HNS-last, før de giver deres samtykke til at blive bundet af protokollen af 2010.

(8) Artikel 38, 39 og 40 i HNS-konventionen af 2010 påvirker Unionens afledte lovgivning om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område som fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 ([1]).

(9) Unionen har således enekompetence med hensyn til artikel 38, 39 og 40 i HNS-konventionen af 2010, for så vidt nævnte konvention berører de regler, der er fastsat i forordning (EU) nr. 1215/2012.

(10) Udveksling af bedste praksis blandt medlemsstaterne om etableringen af systemet til indberetning af bidragspligtig HNS-last kan lette medlemsstaternes indsats i forbindelse med udviklingen af et sådant indberetningssystem.

(11) Lige som det var tilfældet med HNS-konventionen af 1996, kan kun suveræne stater være kontraherende parter i protokollen af 2010, da den ikke indeholder en klausul om en regional organisation for økonomisk integration (reio). Derfor er det ikke muligt for Unionen at ratificere eller tiltræde protokollen af 2010 og dermed HNS-konventionen af 2010.

(12) Hvis alle medlemsstaterne ratificerer protokollen af 2010 inden for en given frist, bør det sikre lige konkurrencevilkår inden for Unionen for alle aktører, der er berørt af anvendelsen af HNS-konventionen af 2010.

(13) I betragtning af HNS-ordningens internationale karakter bør der sigtes mod lige konkurrencevilkår på globalt plan for alle aktører, der er berørt af anvendelsen af HNS-konventionen af 2010. Derfor er det nødvendigt, at protokollen af 2010 dækker globalt.

(14) Medlemsstaterne bør derfor bemyndiges til, alt efter hvad der er relevant, at ratificere eller tiltræde protokollen af 2010 for så vidt angår de aspekter, der vedrører samarbejde om civilretlige spørgsmål, hvor Unionen har enekompetence. De bestemmelser i HNS-konventionen af 2010, der henhører under den kompetence, der er tillagt Unionen, og som ikke vedrører samarbejde om civilretlige spørgsmål, skal gøres til genstand for en afgørelse, der vedtages parallelt med nærværende afgørelse.

(15) Ved ratifikation eller tiltrædelse af protokollen af 2010 bør medlemsstaterne afgive en erklæring om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser, der er omfattet af HNS-konventionen af 2010.

(16) Det Forenede Kongerige og Irland er bundet af forordning (EU) nr. 1215/2012 og deltager derfor i vedtagelsen og anvendelsen af nærværende forordning.

(17) I medfør af artikel 1 og 2 i protokol nr. 22 om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, deltager Danmark ikke i vedtagelsen af denne afgørelse, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark —

VEDTAGET DENNE AFGØRELSE:

Artikel 1

Medlemsstaterne bemyndiges hermed til, alt efter hvad der er relevant, i Unionens interesse at ratificere eller tiltræde protokollen af 2010 for så vidt angår de aspekter, der vedrører samarbejde om civilretlige spørgsmål, hvor Unionen har enekompetence, på de betingelser, der er fastsat i denne afgørelse.

([1]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12. december 2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EUT L 351 af 20.12.2012, s. 1).

Artikel 2

1. Medlemsstaterne bestræber sig på at træffe de nødvendige foranstaltninger til inden for en rimelig tidsfrist og om muligt senest den 6. maj 2021 at deponere deres instrumenter til ratifikation eller tiltrædelse af protokollen af 2010.

2. Medlemsstaterne underretter hinanden samt Rådet og Kommissionen på passende vis, når systemet til indberetning af bidragspligtig HNS-last bliver operationelt.

3. Medlemsstaterne tilstræber at udveksle bedste praksis, navnlig vedrørende systemet til indberetning af bidragspligtig HNS-last i henhold til protokollen af 2010.

Artikel 3

I forbindelse med deres ratifikation eller tiltrædelse af protokollen af 2010 skal medlemsstaterne også afgive den erklæring, der findes i bilaget til denne afgørelse.

Artikel 4

Denne afgørelse træder i kraft dagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 5

Denne afgørelse er rettet til medlemsstaterne i overensstemmelse med traktaterne.

Udfærdiget i Luxembourg, den 25. april 2017.

På Rådets vegne
I. BORG
Formand

BILAG

Erklæring, der skal afgives af medlemsstaterne, når de ratificerer eller tiltræder protokollen af 2010, jf. artikel 3:

»Retsafgørelser vedrørende sagsområder omfattet af konventionen som ændret ved protokollen af 2010, som træffes af en ret i … ([1]), anerkendes og fuldbyrdes i … ([2]) i overensstemmelse med Den Europæiske Unions relevante regler på området ([3]).

Retsafgørelser vedrørende sagsområder omfattet af konventionen som ændret ved protokollen af 2010, som træffes af en ret i Kongeriget Danmark, anerkendes og fuldbyrdes i … ([4]) i overensstemmelse med aftalen af 2005 mellem Det Europæiske Fællesskab og Kongeriget Danmark om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område ([5]).

Retsafgørelser vedrørende sagsområder omfattet af konventionen som ændret ved protokollen af 2010, som træffes af en ret i et tredjeland, der er bundet af Luganokonventionen af 30. oktober 2007 ([6]) om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område, anerkendes og fuldbyrdes i … ([7]) i overensstemmelse med nævnte konvention.

([1]) Alle Den Europæiske Unions medlemsstater, på nær den medlemsstat, der fremsætter erklæringen, og Danmark.
([2]) Den medlemsstat, der fremsætter erklæringen.
([3]) I øjeblikket er disse regler fastsat i Europa-Parlamentets og Rådet forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12. december 2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EUT L 351 af 20.12.2012, s. 1).
([4]) Den medlemsstat, der fremsætter erklæringen.
([5]) EUT L 299 af 16.11.2005, s. 62.
([6]) EUT L 339 af 21.12.2007, s. 3.
([7]) Den medlemsstat, der fremsætter erklæringen.«